

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.146/2026/4.
A felperes:	felperes neve (felperes címe) Független Rendőr Szakszervezet
A felperes képviselője:	(felperesi képviselő címe; eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor)
Az alperes:	alperes neve (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.700.207/2025/14. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 70.000 (hetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. december 1. és 2024. november 30. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a név1 Vízirendészeti Rendőrkapitányság állományában, a helység1 Vízirendészeti Rendőrőrsön szolgálatirányító parancsnoki beosztásban teljesített szolgálatot. Előjárói utasításra beosztásába nem tartozóan rendszeresen végzett járőri, járőrvezetői, járőrszolgálati feladatokat, részt vett a közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzésében, meghatározott bűncselekmények kiszűrésében, megakadályozásában és felderítésében, tiltott horgászatok felderítésében, megakadályozásában, fokozott ellenőrzésekben, területellenőrzésekben, közlekedő vízijárművek ellenőrzésében, illetve napi statisztikai adatszolgáltatásban. 2023 januárjától kezdődően utasítás alapján az éjszakás, 12 órás szolgálatparancsnoki szolgálatokon belül 21.30 és hajnali 5.30 között a név1 Vízirendészeti Rendőrkapitányság helység2 Rendőrőrs szolgálatparancsnokával közös gépkocsizó járőrszolgálatot teljesített és ehhez kapcsolódó intézkedéseket hajtott végre. A mindezen többlettevékenységek ellentételezése végett előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében kérte az alperes kötelezését a perbeli időszak 36 hónapjára 1.391.400 forint megbízási díj és annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozott, a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában jelölte meg.

[3] Az alperes a védíratában – a követelést mindenekelőtt jogalapjában vitatva, összecszerúségében legfeljebb a rendvédelmi illetményalap 50%-áig elismerve – a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően kötelezte az alperest 1.391.400 forint megbízási díj és annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére.

[5] A csatolt iratok (különösen a felperesi feladatkimutatás, a napi eligazító, beszámoló lapok) és a meghallgatott tanúk vallomásai alapján megállapította, hogy a járőrszolgálati tevékenység nem azonos a felperesre irányadó, a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás 15. pontjában (a továbbiakban: ORFK utasítás) rögzített, a szolgálati idő legalább egyharmadát elérő közterületi feladatellátással, ami az alárendelt állomány ellenőrzését, felügyeletét és irányítását foglalja magában; egyebekben a felperes munkaköri leírásában szereplő szolgálati feladatai az ORFK utasítás 4. pont a)-c) alpontjaiban írt feladatoknak sem feleltek meg. Hangsúlyozta, a szolgálatparancsnok és a járőr – a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz

szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. melléklete szerint, figyelembe véve a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítást (a továbbiakban: Járőrszabályzat) is – eltérő beosztások. Rögzítette továbbá, hogy a felperes a járőrszolgálatok alkalmával konkrét intézkedéseket is végzett, munkája ekkor nem csupán abból állt, hogy a járőr beosztású kollégáit ellenőrizte; ezt a tanúk vallomásai alátámasztották. Nem osztotta azt az alperesi érvelést, hogy a vízirendészeti szolgálatot a közrendvédelmi szolgálattal nem lehet összevetni, a használt járművek eltérő jellege az igény jogi megítélését ugyanis nem befolyásolja. Rámutatott, a perbeli többlettevékenységet a felperes nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, szolgálati ideje jelentős részében végezte, az a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelhető, és mint ilyen a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra jogosít.

[6] A megbízási díj mértékét a keresettel egyezően a rendvédelmi illetményalap 100%-ában állapította meg, azt nem találta eltúlzottnak. A megbízási díj összegének meghatározásánál figyelemmel volt arra, hogy a felperes – munkaidejének jelentős részében – több különböző beosztás feladatait látta el.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 1.178.736 forintra történő leszállítását kérte. Jogszabálysértésként jelölte meg a Hszt. 45. § (1) bekezdését, 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3), (5) és (6) bekezdéseit, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdését, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdését, hivatkozott továbbá az ORFK utasításban foglaltakra, különösen annak 15. pontjára, 17. pont b), e), f) és j) alpontjaira, 18. pont c) alpontjára, 30. pont a) és c) alpontjaira, 31. pont d) alpontjára, 32. pont f) alpontjára, 33. pont a) alpontjára.

[8] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben derítette fel és csak részben alkalmazta a megfelelő jogszabályokat, ezért téves jogi következtetésre jutott. Nem értékelte kellőképpen az ORFK utasítás 15. pontjában foglaltakat, mely szerint a szolgálatparancsnok feladatait úgy kell szervezni, hogy napi szolgálatteljesítési idejének legalább egyharmadát közterületen töltse, amely időtartamot elsődlegesen, de nem kizárólagosan az alárendelt állomány tevékenységének ellenőrzésére, irányítására és felügyeletére kell fordítania. Nem vette figyelembe megfelelően a tanúvallomásokat sem, így tanú1 a 12. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal hatodik bekezdésében, tanú2 ugyanezen jegyzőkönyv 2. oldal nyolcadik bekezdésében szereplő nyilatkozatait. A szolgálati idő alatt végzett tevékenységet, a feladatok végrehajtását nyilvánvalóan csakis szolgálat közben, a közterületen lehet ellenőrizni (így például a szolgálatteljesítés módját; a személyi szabadság korlátozásával járó intézkedést, a kényszerítő eszköz alkalmazását stb.). Hangsúlyozta, nem került az eljárás során teljes körűen bizonyításra, hogy a vegyes szolgálatait (szolgálatirányító/járőr) esetén a felperes szolgálatirányítói feladatai mellett ellátott járőri feladatai milyen mértékű többletmunkának tekinthetők, ugyanis az ORFK utasítás 15. pontja – mely 2023. február 23. napjáig volt hatályos – a szolgálatirányító parancsnok részére

előírja, hogy szolgálati idejének egyharmadát közterületen töltse el. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a tényt, hogy a felperes munkaideje nem változott, nem eredeti besorolás szerinti munkája mellett, nem tényleges többletfeladatként végezte el tevékenységét. Az ORFK utasítást és a munkaköri leírást a Hszt.-vel összhangban kell értelmezni, ezek nem egymás kizárására, hanem kiegészítésére szolgálnak. Mindezek okán a kereset jogalapja nem áll fenn, ezért az elutasításának van helye.

[9] A másodlagos fellebbezési kérelme arra irányult, hogy a másodfokú bíróság a 2023. február 1. napjától számított perbeli részidőszakra nézve – azaz 22 hónapra – a megbízási díj összegét szállítsa le a rendvédelmi illetményalap 75%-ára, vagyis összezszerűen – a teljes időszakot tekintve – 1.178.736 forintra. Ennek indoka, hogy megítélése szerint a napi beszámoló lapok nem támasztják alá azt a tényt, miszerint a felperes 2023. február 1. napjától jelentős többletmunkát végzett a korábbi pertárgyi időszakhoz képest. Az ítélet indokolásában – a megváltozott jogszabályi környezet okán – szükséges lett volna annak részletes kifejtése, hogy az elsőfokú bíróság a korábbi időszakhoz viszonyítva miben és mennyiben látta jelentős többletterhet okozónak a felperes feladatellátását; a törvényszék a két időszak közötti különbségtételt elmulasztotta. A jelentős többletmunkavégzés csakis a korábbi időszakhoz mérten, azzal összehasonlításban ítélt meg. A felperes feladatellátásában, annak mennyiségében, minőségében a rendelkezésre álló adatok szerint változás a megjelölt időpontot követően nem állt be, e többlettényállási elem nem áll fenn, a kereset jogalapja ezen időszak vonatkozásában hiányzik.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[11] Felhívta a figyelmet, hogy az ítélet felülbírálata az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mellett végezhető el, miután e tekintetben konkrét jogszabálysértést az alperes nem jelölt meg. Rámutatott, hogy az irányadó jogi normák alapján egyértelmű, a szolgálatirányító parancsnok és a járőr, járőrvezető, járőrparancsnok nem azonos beosztások; a szolgálatirányító parancsnok az utóbbiak irányítását, koordinálását, ellenőrzését végzi. A perbeli többletfeladatokat a Járőrszabályzat tartalmazza, így azok járőri feladatok. A közterületen történő szolgálatellátás (ORFK utasítás 15. pont) csupán a munkavégzés helyével kapcsolatos rendelkezés, nem jelenti a járőri feladatok szolgálatirányító parancsnoki beosztásba sorolását. A fellebbezésben hivatkozott tanúvallomások a végzett feladatok jellegét nem cáfolják. A parancsnoki feladatok egyrészt nem lehetnek azonosak a járőri intézkedések végrehajtásával, másrészt azok nem csupán a helyszínen végezhetők. E körben több jogerős bírósági döntés is született már, melyek rendre az ő álláspontját erősítették meg.

[12] A megbízási díj megállapított mértéke arányban áll azzal, hogy rendszeresen, szolgálatai nagyobb részében végezte a járőri feladatokat. A Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosítása a jogalap szempontjából lehet releváns, az a díjazás mértékét nem befolyásolja. Kiemelte, hogy 2023. február 1. napjától az éjszakai szolgálatban gépkocsizó járőrszolgálatra kötelezték.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[14] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, az irányadó bírói gyakorlatra tekintettel megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival az ítéltábla – azok megismétlése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[15] A másodfokú bíróság mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy az alperes a törvényszék tényállás-megállapítási és bizonyítékértékelési tevékenységével összefüggésben – ahogyan ezt a felperes a fellebbezési ellenkérelmében maga is kiemelte – konkrét jogszabálysértést nem jelölt meg, ami a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére, valamint a felsőbírósági joggyakorlatra (Kúria Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) figyelemmel e körben az érdemi felülbírálatot akadályozta. Az eljárási szabályok érvényesülésének hivatalbóli ellenőrzése okán megjegyzendő ugyanakkor, hogy iratellenesség, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes értékelése – amely adott esetben az ítélet megalapozatlanságát eredményezhette volna – nem volt azonosítható, ezért az ítéltábla az elsőfokú eljárásban megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta.

[16] Az alperes a fellebbezésében – tartalmát tekintve – az idézett tanúvallomás-részletek nem megfelelő bírói értékelésére vonatkozó (eljárásjogi jellegű, de konkrét eljárásjogi rendelkezés megsértését meg nem jelölő) érvelésén keresztül is elsősorban az ítélet jogalapra vonatkozó anyagi jogi álláspontjának felülbírálatát indítványozta. A másodfokú bíróságnak arról kellett ezért döntenie, hogy a felperes által megjelölt és a törvényszék által megállapított többlettevékenységek az eredeti kinevezése szerinti beosztásába tartozó feladatok voltak-e vagy sem. Ennek során mérlegelési körébe vonta a hasonló tényállású ügyekben kialakult ítéltáblai gyakorlatot, amelytől a perbeli esetben sem kívánt eltérni (ld. többek között Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.436/2025/4., 3.Kf.700.473/2025/4., 3.Kf.700.148/2026/4.)

[17] A jogalap körében megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, ezért a többlétszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés]. Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a szolgálatirányító parancsnok beosztás volt. A 30/2015. BMr. 2. melléklete külön beosztásként nevesíti a járőr, járőrvezető, járőrparancsnok, illetve a szolgálatparancsnok beosztásokat. A szolgálatparancsnok és a járőr, járőrvezető beosztások egymástól eltérnek, előbbi nem

járőrszolgálatot, hanem utóbbiak irányítását, koordinálását és ellenőrzését végzi. A két beosztás eltérőségét, feladatainak különbözőségét bizonyítja továbbá, hogy míg az előbbi feladatairól az ORFK utasítás, addig az utóbbiakról a Járőrszabályzat rendelkezik. Mindezek tükrében lényeges az, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapból eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.). Az alperes megalapozatlanul és helytelenül hivatkozott az ORFK utasítás 15. pontjában foglaltakra, a szolgálatparancsnoknak ugyanis a saját beosztásában, saját munkaköri feladatait ellátva kell a napi szolgálatteljesítési idejének legalább egyharmadát közterületen töltenie, vagyis az alárendelt állomány koordinálása, irányítása és ellenőrzése céljából; ugyanakkor a perbeli közterületi feladatok során nem e vezetői minőségében, hanem járőrként járt el. Az alperes fellebbezési érvelése e vonatkozásban azért is téves, mert a napi szolgálatteljesítési idő egyharmadát elérő közterületen történő szolgálatellátás a felperes előírt feladatainak munkavégzési helyszínével kapcsolatos, s nem eredményezheti a járőri beosztás (járőrszolgálat) feladatainak ellátását. A két beosztás azonos feladatellátását önmagában kizárja azok egymás alá-fölérendeltsége: egyik beosztásnak (szolgálatirányító parancsnok) a másik (járőr) feletti ellenőrzési, utasításadási és beszámoltatási jogköre.

[18] Az alperes minden alapot nélkülözően hivatkozott a munkaidő változatlanságára. A többletfeladatok ellátásának megbízási díjjal történő ellentételezése ugyanis nem igényli annak túlszolgálatban történő ellátását, az nem tényállási elem. Emellett a fellebbezésben idézett tanúvallomások sem tudták megdönteni a becsatolt okiratokból (eligazító és beszámoló lapok) kiolvasható többletfeladatvégzést; ezek ugyanis kétségtelenül alátámasztották, hogy a felperes a közterületi szolgálatai során nem csupán a szolgálatirányító parancsnoki beosztásából fakadó ellenőrzési, koordináló és irányító feladatokat hajtotta végre, hanem konkrét intézkedéseket is foganatosított. Annak megítélése pedig, hogy utóbbiak jellegüknél fogva megalapozzák-e a megbízási díjra való jogosultságot nem tény-, hanem jogkérdés, melynek körében a tanúvallomások relevanciával nem bírnak, azt a bíróságnak kell – az alkalmazandó jogszabályokkal és a kialakult bírói gyakorlattal összevetve – értékelnie.

[19] A Hszt. 71. § (3) bekezdésének módosításával a jogalkotó szándéka arra irányult, hogy a többletszolgálatért járó helyettesítési díjra a hivatásos állomány tagja csak azokban az esetekben legyen jogosult, amikor a többletfeladat ellátása valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit. Az elsőfokú bíróság – ugyan sommásan –, de indokát adta annak, hogy a felperes által a szolgálatirányító parancsnok beosztása mellett rendszeresen végzett járőri feladatokat miért tekintette jelentős többletmunkavégzésnek. Megállapítható, hogy figyelemmel volt a felperes speciális helyzetére, jelesül arra, hogy a szolgálatirányító parancsnoki beosztásában ténylegesen (nyilvánvalóan többletfelelőséggel és szervezési feladatokkal is járó) vezetői munkát végzett, mivel előbbi beosztásában az alárendelt állomány munkáját is irányította, koordinálta, ellenőrizte és beszámoltatásukat végezte. Mindezek mellett vett részt rendszeresen a közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzésében, meghatározott bűncselekmények kiszűrésében, megakadályozásában és felderítésében, tiltott horgászatok felderítésében, megakadályozásában, fokozott ellenőrzésekben, területellenőrzésekben, közlekedő vízijárművek ellenőrzésében, illetve napi statisztikai adatszolgáltatásban; 2023 januárjától

kezdődően pedig utasítás alapján az éjszakás, 12 órás szolgálatparancsnoki szolgálatokon belül 21.30 és hajnali 5.30 között a név1 Vízirendészeti Rendőrkapitányság helység2 Rendőrőrs szolgálatparancsnokával közös gépkocsizó járőrszolgálatot látott el. Az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetésre jutott, amikor ezen körülmények összességét jelentős többletmunkavégzésként értékelte; a megbízás rendszeres jellege és a jelentős többletmunka ellátása miatt a kereset megalapozottságáról e körben is helytálló döntést hozott. Ily módon az elsőfokú bíróság a peresített időszak egészére vonatkozóan helytállóan járt el, amikor megállapította a felperes megbízási díjra jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

[20] Annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett összegszerű mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét – a 2023. február 1. napjától számított perbeli részidőszak tekintetében is – az illetményalap 100%-ában határozta meg; az általa figyelembe vett és ítéletének [29] bekezdésében ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. Figyelemmel volt arra, hogy a felperes szolgálatparancsnokként rendszeresen végzett járőri vegyes napi szolgálatokat, járőri szolgálatokat, továbbá arra is, hogy ezek a szolgálatteljesítési idejének jelentős részét tették ki. A fellebbezésben írtakkal szemben a jelentős többletmunka mint tényállási elem nem a megbízási díj összegszerűsége, hanem jogalapja körében vehető figyelembe, amely tekintetében – a fentiek szerint – a törvényszék helyesen döntött. Emellett téves az alperes érvelése a módosítás értelmezését illetően, mert nem a 2023. február 1. előtt végzett tevékenység mennyiségét kell viszonyítani a jogszabálmódosítás utáni tevékenység mennyiségéhez, hanem az eredeti szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatok mennyiségét az abba sorolható feladatok mennyiségéhez. Ez pedig kétségek nélkül jelentős a felperes esetében mind a Hszt. módosítása előtti, mind az az utáni időszakot tekintve. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben a körben is osztotta. Az ítéltábla a fentiek okán az összegszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket – a Hszt. módosítása utáni időszakot illetően – nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti rendelkezés megváltoztatására.

[21] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára és 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a 4. § (1) bekezdése szerinti mérséklési kérelem hiányában a felszámított összeggel egyezően állapította meg.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 111.312 forint fellebbezési illeték a pervesztes alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[24] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 19.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Koós Szabolcs s.k.	dr. Oláh Zsolt s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró